

Arrest

nr. 33 814 van 9 november 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerdische moslim afkomstig uit Fayda, gelegen in Centraal-Irak. Vanwege hun werkzaamheden voor de politiediensten ten tijde van het regime van Saddam Hoessein ontvingen uw echtgenoot, (M.N.G.) (O.V. X), en uw schoonvader sedert 2004 regelmatig dreigbrieven. In 2004 ondernamen vier gemaskerde mannen op de markt van Fayda een poging om uw zoon te ontvoeren. Dankzij de tussenkomst van omstanders werd dit voorkomen. In maart 2009 kwam een dreigbrief aan waarin uw echtgenoot en uw schoonvader opgeroepen werden om zich binnen vijf dagen bij het verzet aan te sluiten, zoniet zouden ze vermoord worden. De volgende dag ontvluchtte uw schoonvader Fayda. Nog drie dagen later vluchtte u samen met uw zoon en uw echtgenoot naar Turkije. Jullie reisden verborgen in een vrachtwagen naar België en vroegen hier op 14 april 2009 asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u tot maart 2009 in Fayda, gelegen in Centraal-Irak verbleef. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat de identiteitskaarten van uw zoon en uzelf die u ter staving van uw afkomst voorlegt niet authentiek zijn. Zulks roept fundamentele twijfel op over uw voorgehouden afkomst –temeer daar tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal bleek dat u niet vertrouwd bent met een aantal elementaire gegevens betreffende de lokale levensomstandigheden. Zo bleek u niet vertrouwd met de dorpen Zurafan/Zorafan/Zawrafan, Derajindi/Daryajindi, Girepan/Grepan (zie gehoorverslag CGVS, p.2) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat deze dorpen in de directe omgeving van Fayda gelegen zijn. Verder verklaarde u dat voor 2003 biljetten van 10, 20, 50 en 100 dinar in omloop waren in Centraal-Irak (zie gehoorverslag CGVS, p.2) terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er in de betreffende periode geen geldbiljetten van 10 en 20 dinar in omloop waren, wel circuleerden er biljetten van 250 en 10 000 dinar. Daarnaast verklaarde u dat Fayda één school telt (zie gehoorverslag CGVS, p.2) terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er drie lagere en twee middelbare scholen in Fayda gevestigd zijn. Verder verklaarde u dat de regio rondom Fayda bij de Amerikaanse invasie van 2003 van bombardementen gespaard bleef (zie gehoorverslag CGVS, p.3) terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Fayda op 4 april 2003 het doelwit was van een bombardement met clusterbommen. Deze vaststellingen roepen ernstige twijfel op over uw voorgehouden afkomst. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven kaderen in de problematische veiligheidssituatie in de regio ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenzeer.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen afwijken van de verklaringen van uw echtgenoot. Zo verklaarde u dat u niet met zekerheid weet of aangifte gedaan werd van de ontvoeringspoging van uw zoon. Daarenboven gaf u aan dat u over het gebeurde nooit ondervraagd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde dat jullie de dag na deze ontvoeringspoging naar het politiekantoor gingen en dat u er ondervraagd werd (zie gehoorverslag CGVS, Mohamed Nawzat Ghayath, p.7). Deze tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas.

Er moet gezien bovenstaande observaties worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald om uw voorgehouden afkomst uit Fayda, en bijgevolg ook uw problemen, aannemelijk te maken en is het voor het CGVS niet duidelijk van waar u precies afkomstig bent en waarom u daar bent weggegaan. Bijgevolg wordt u zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Het door u neergelegde attest, waarin uw afkomst bevestigd wordt door de mukhtar van Fayda, wijzigt deze vaststellingen niet. Dit document kan immers niet weerhouden worden als afdoende bewijs van uw afkomst –temeer daar u er niet in slaagt om uw identiteit aan te tonen.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er door het Commissariaat-generaal in hoofde van uw echtgenoot eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster volhardt tot in maart 2009 in Fayda, Centraal-Irak, te hebben verbleven en betoogt als volgt:

- zij verklaart zwanger te zijn en tijdens het gehoor veel fouten te hebben gemaakt omdat zij zich misselijk voelde en daarom het gehoor zo snel mogelijk achter de rug wilde hebben;
- zij volhardt in het feit dat haar identiteitskaart en die van haar zoon authentiek zijn;
- betreffende de dorpen die tijdens het gehoor genoemd werden, stelt zij dat zij deze wel degelijk kent maar tijdens het gehoor zodanig misselijk was dat zij snel gezegd heeft de namen van deze dorpen niet te kennen;

- zij bevestigt dat de regio rond Fayda bij de Amerikaanse invasie van 2003 gespaard bleef van bombardementen en meent correct te hebben geantwoord op de vraag omdat, op één bombardement na, de regio rond Fayda gespaard werd;
- aangaande de geldbiljetten verduidelijkt verzoekster dat pas na de val van het regime in 2003 de geldbiljetten geüniformiseerd werden en dat voordien, naargelang de regio, verschillende geldbiljetten werden gebruikt. Tijdens het gehoor was verwarring ontstaan en zij deelt mee dat er destijds biljetten van 250 en 10.000 in omloop waren;
- inzake de vraag naar het aantal scholen in Fayda stelt verzoekster zich vergist te hebben.
- zij wenst te benadrukken dat zij andere kennisvragen wel correct heeft kunnen beantwoorden waardoor er geloof kan gehecht worden aan het feit dat zij tot maart 2009 in Fayda heeft gewoond;
- zij bevestigt dat zij samen met haar echtgenoot naar het politiecommissariaat in Fayda ging nadat er gepoogd werd om hun zoon te ontvoeren. Verzoekster verklaart dat zij zich op het gehoor vergist heeft omdat zij niet aandachtig was gezien haar misselijkheid.

2.1.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat nergens uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster, die werd bijgestaan door een advocaat, tijdens het gehoor melding maakte van het feit dat zij zwanger was, noch van enige misselijkheid die hieruit zou voortvloeien (administratief dossier, stuk 6). Evenmin kan aangenomen worden dat verzoeksters cognitieve vermogens werden aangetast door een (niet aangetoonde) misselijkheid omwille van een zwangerschap.

Het louter volharden in de authenticiteit van de neergelegde identiteitskaarten is niet dienstig is om de vaststellingen dienaangaande te ontkrachten. Uit de informatie die zich in het administratieve dossier bevindt, blijken de bevindingen op basis waarvan de Federale Politie tot de conclusie is gekomen dat deze identiteitskaarten elke authenticiteit ontberen (administratief dossier, stuk 18). Verzoekster onderneemt geen poging om deze bevindingen te verklaren of te weerleggen zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.

Verzoekster overtuigt geenszins waar zij stelt dat zij de namen van de dorpen niet zou herkend hebben omwille van het feit dat zij misselijk was ingevolge haar zwangerschap. In casu heeft verzoekster, die werd bijgestaan door een advocaat, nergens melding gemaakt van misselijkheid. Op het einde van het gehoor kreeg zij bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar zij heeft dienaangaande geen enkele opmerking gemaakt. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing te stellen dat verzoeksters onwetendheid met betrekking tot bepaalde dorpen zou te wijten zijn aan haar misselijkheid.

Verzoekster werd gevraagd naar bombardementen in de regio van Fayda waarbij zij antwoordde dat er geen bombardementen in Fayda hebben plaatsgevonden (administratief dossier, stuk 6, p.3), terwijl uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er op 4 april 2003 een bombardement met clusterbommen plaatsvond (stuk 18). Deze informatie wordt door verzoekster niet tegengesproken, noch weerlegd.

Verzoekster beperkt zich tot blote beweringen waar zij stelt dat pas na de val van het regime in 2003 de geldbiljetten geüniformiseerd werden en dat voordien, naargelang de regio, verschillende geldbiljetten werden gebruikt aangezien zij dit op geen enkele wijze staft. Voorts overtuigt verzoekster geenszins waar zij stelt dat tijdens het gehoor verwarring is ontstaan bij de vraagstelling rond de bankbiljetten omdat de vraagstelling en het zijn antwoord duidelijk zijn en uit het gehoorverslag niet blijkt dat er enige verwarring is ontstaan (ibid., p.2). Het feit dat verzoekster slechts na confrontatie met de bestreden beslissing stelt dat er destijds biljetten van 250 en 10 000 in omloop waren, is dan ook niet ernstig.

In acht genomen dat verzoekster moeder van een zoon is, overtuigt haar verklaring geenszins zich vergist te hebben in het aantal scholen, mede in acht genomen dat zij bovendien slechts vage verklaringen aflegde (*“Eén school is er (...) Een school voor kinderen, weet er verder weinig van af”* ibid., p.2).

Het feit dat verzoekster in de mogelijkheid was een aantal vragen correct te beantwoorden kan de voormelde vaststellingen niet ombuigen daar deze kennis ingestudeerd kan zijn, dan wel verworven door overlevering via derden.

In casu stelt de bestreden beslissing tevens terecht vast dat de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot omtrent het feit of zij al dan niet aangifte hebben gedaan bij de politie van de ontvoering van hun zoon, niet eensluidend zijn. Daar waar verzoeksters echtgenoot stelde dat hij samen met haar naar het politiebureau is geweest om de poging tot ontvoering van hun zoon aan te geven en waar zij kortstondig ondervraagd werd (administratief dossier, stuk 5, p.7), ontkende verzoekster ooit naar het politiebureau te zijn geweest en te zijn ondervraagd (administratief dossier, stuk 6, p.3). Van verzoekster en haar echtgenoot kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige manier kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in hun thuisland te verantwoorden. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat zij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen aangezien aangenomen moet worden dat dergelijke gebeurtenissen in het geheugen gegrift zijn.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus is verzoekster van oordeel dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet gezien haar afkomst uit Centraal-Irak.

2.2.2. Uit de vaststellingen sub 2.1.2. blijkt dat verzoekster haar voorgehouden verblijf in Fayda niet aannemelijk heeft gemaakt. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij een eventuele terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet zij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de verblijfplaats(en) die zij had. Bij gebrek aan elementen omtrent de afkomst van een asielzoekster kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS